

טעמא עיזי מסגן ברישא העיזים הן אלו
ההולכות בראש העדר, והדר אימרי ורק
אחריהן הולכות הרחלות?

אמר ליה רב יהודה: כברייתו של עולם.
דברי שא הוה חשובא, והדר נהורא.
שקודם היה חושך ואח"כ אור. כן העזים,
שהן בדרך כלל שחורות הרי הן קודמות
לרחלות שהן בדרך כלל בהירות.

שוב שאלו: מאי טעמא הני הרחלות
מכפיין, יש להן זנב שמכסה אותן, והני
העזים מגליין, אין להן זנב?

והשיבו: הני הרחלות, דמכפיין מינייהו,
שאנו מכסין עצמנו בלבוש העשוי מצמרן
— מכפיין גם הן מכוסות. ואילו הני עזים
דלא מכפיין מינייהו — מגליין.

מאי טעמא גמלא — זוטר גנובתיה, זנבו
קצר?

משום דאכל ביסי. שהגמל אוכל קוצים,
לכן זנבו קצר כדי שלא יסרט מהקוצים.

מאי טעמא תורא, שור, אריכא גנובתיה?

משום דדייר באגמי, במקומות מרעה, ובעי
לכרכושי לנענע בזנבו כדי להבריה בקי,
יתושים.

מאי טעמא קרנא דקמצא קרן החגב
[פירוש אחר: הנמלה] רכיכא, רך?

משום דדיירא בחילפי, שהוא גדל בין עצי
ערבה, ואי הוי קשיא הקרן נדיא, היתה
מתנדנדת כתוצאה מפגיעתה בעצים,
ונשברת, ומתעוורא, ומתעוור החגב, כי
ראיתו קשורה עם הקרנים שלו.

דאמר שמואל: האי מאן דבעי דליסמיה,

מייתי דא אובמא וחדא חיורא שבלול
אחד שחור ואחד לבן, ושלקי להו, ושייפי
ליה מושח על הכתית.

תנו רבנן: יש חמשה אימות, פחדים, שהן
אימת חלש על גיבור —

א. אימת מפגיע חיה קטנה שיש לה קול
חזק — על ארי שמפחד ממנה כששומע
את קולה, כי נדמה לו שהיא חיה גדולה,
ובורח.

ב. אימת יתוש — על הפיל, כשנכנס לו
לחוטמו.

ג. אימת סממית — על העקרב כשנכנס לו
באזנו.

ד. אימת סנונית — על הנשר כשנכנסת
תחת כנפי הנשר, ומונעת אותו מלפרוש
כנפיו.

ה. אימת כילבית שרץ קטן על לוייתן
כשנכנס לו באזנו.

וכל אלו, מחמת קטנותן אין הגדולים יכולים
להנצל מהם [ריטב"א].

אמר רב יהודה אמר רב: מאי קרא?
דכתיב "חמבליג שדוד על עז", שמגביר את
השדוד [חלש] על הגיבור.

רבי זירא אשכח פגש לרב יהודה, דהוה
קאי אפיתחא דבי חמוה בעמדו על פתח
בית חמיו, וחזייה וראה דהוה בדיחא
דעתייה, שהיתה דעתו בדוחה עליו, ואי בעי
מיניה כל חללי עלמא, ואם ישאל ממנו על
כל הנעשה בחלל העולם, הוה אמר ליה,
ישיב לו.

אמר ליה, שאל רבי זירא לרב יהודה: מאי